

„Hende — Sigrid hedder hun jo — hun sad paa en Sten nere ved Vandet; og oppe ved Haven stod den bitte Dagny og tuded; ja saamænd gjorde hun saa. — — Det er nu ikke for det, jeg kunde saamænd godt have haft Plasér af at sige Emanuel et Goddag igen. For det bliver vi vist alligevel nødt til at vedgaa, Hansine, at vi Skibberupsfolk nu ikke bar os ad imod ham, saadan som vi skulde, den sidste Tid, han var hos os. Jeg har overtænkt meget paa den Ting, — Tiden har li'egodt vist, at han havde Ret i mange Dele. Naar jeg saadan i Erindringen tænker paa, hvad han mangel Gang ret inderligt har udtalt for mig og Andre, naar vi saadan sad og snakked sammen, saa angrer jeg mig paa, at jeg først nu forstaar den gode Mening, han havde med det Altsammen. Og er det nu ikke forunderligt, Hansine? Den allersidste Gang, vi talte sammen, før han rejste fra os, da forudsagde han lige præcis, hvad der bag etter er fremkommen her i Sognet ved Pastor Madsen og Andre, der bare vil alt Frisinds Ødelæggelse. Men det har jeg mærket mere end én Gang, at Emanuel havde saadan en hel profetisk Gave til at se ind i Fremtiden. Er det ikke mærkeligt?“

Hansine forholdt sig stadig tavs.

„Men saadan har det nu alle Tider været, at